

Stalo se po sedmi dnech, že na zemi přišla zátopa. Noe se svými vešel do korábu a Hospodin za ním zavřel.

V ten den protrženy byly všechny studnice a propasti veliké a byly otevřeny průchody nebe. Příval trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

Rozlila se potopa, až vyzdvihla koráb a odloučila jej od země, takže plul na vlnách. Tak velice se vody rozmohly, že přikryly všechny hory a nejvyšší z nich zůstaly 15 loktů pod hladinou. Umřela veškerá těla a vyhladil Bůh všechno živoucí, co bylo na tváři země, od člověka až do zvířete a do ptactva nebeského a do zeměplazu. Zůstal toliko Noe a ti, kdož s ním byli v korábu.

Vody setrvaly nad zemí po sto a padesát dnů.

Tehdy se rozpomněl Bůh na Noema a všechny živočichy, kteří byli s ním, a zželelo se mu jich. Uvedl na zemi vítr a potopa už nestoupala, zavřel studnice, propasti i nebeské průchody a příval z nebe se zastavil. Vody z povrchu země odcházely, tři měsíce se navracejíce do svých koryt, až se ukázaly vrcholky hor. Takže koráb stanul na hoře Araratu.

Po čtyřiceti dnech Noe otevřel okno, které svrchu lodi udělal, a vypustil krkavce. Ten vyletěl a zase se navrátil.

Potom vypustil holubici. Ale ona, když nenašla, kde by její noha odpočinula, vrátila se k němu. A Noe, vztáhnuv oknem ruku, vzal ji a donesl k sobě do korábu.

Počkal ještě sedm dní a znova vypustil holubici. Přiletěla k němu k večeru a hle, držela v zobáčku olivový list. Poznal Noe, že vody opadly.

Čekal ještě sedm dní jiných a opět vypustil holubici; a ta se k němu již nevrátila.

Sňal příkrov korábu a viděl, že vrcholky hor oschly.

Za dva měsíce pak oschla celá země.

Tehdy řekl Bůh Noemovi: „Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, tví synové a jejich ženy! Vyveď živočichy, kteří jsou s tebou, ať se v hojnosti rozplozují na zemi, rostou a množí se!“

I vyšel Noe a synové jeho, žena a ženy synů. A vyšli všichni živočichové, zvířata a ptáci a plazové a všechno, co se hýbe na zemi, podle svých odrůd.

Vystavěl Noe Hospodinu oltář, a vzav ze všech dobytčat čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápalnou oběť.

Zalíbila se Hospodinovi její příjemná vůně a řekl v srdci svém: „Nebudu již zlořechiti pro člověka, protože všechno jeho myšlení jest od mladosti zlé; a nebudu již pobíjeti všechno živoucí, jako jsem učinil. Ale dokud země bude trvati, nepřestanou setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den a noc.“

Bůh požehnal Noemovi a jeho synům: „Ploďte a rozmnožujte se a naplňte zemi.“

A řekl jim také:

„Vcházím v smlouvu s vámi a s veškerou duší živou, která vyšla z korábu: Nebude již potopa ke zničení země a k vyhlazení všeho živoucího. Na znamení toho stavím duhu na mračný oblak nad zemí, a kdykoli se ukáže, popatřím na ni a rozpomenou se na smlouvu, kterou s vámi činím.“